

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

1/2025
34. årgang

*Men Herrens engel
kom igjen andre gangen
og rørte ved ham og sa: Stå opp
og et! Ellers blir veien for lang for deg.
1 Kong 19:7*

I dette nummeret:

- Guds barns liv i helliggjørelse
- Gud er Himmels og jordens skaper
- Felleskristen erklæring om «kjønns- og seksualitetsmangfold» www.bibelsk-tro.no

PÅ BIBELENS Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om ”Skriften alene”, ”rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene” og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Lektor/ cand. theol. Eivind Gjerde (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), tømrer Jostein Vedøy, eiendomsmegler Edvard Jekteberg og pensjonert prosjektleder Livar Wetteland

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, Mangor Goa, avd.leder Olav Stokka,

Rådet:

Sivilingeniør John Peder Samdal, pensjonert stålverks-arbeider Kjell Magnor Kvalvåg, økonomileder Finn-Widar Knutzen, lektor/sivilingeniør Kåre Nordpoll, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, pensjonert adjunkt Gunnar Holth, økonomileder Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø,

Angående Bibelsk Tro!

Det er anledning til å få Bibelsk Tro tilsendt som PDF i e-post.

Skriv til:

btpost@bibelsk-tro.no
og oppgi navnet og adressen din.

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk
grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Bankgiro: 3290.07.77786
Vipps: 538699
Dansk bankgiro: 7620 7543588
Kasserer: Edvard Jekteberg
Mobil: 959 21 195

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Mobil: 905 49 821

*Redaksjonen er ansvarlig for alt
som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke alle
disse, men er ansvarlig for at
ikke noe bryter med stiftelsens
formål og grunnlag. Unntak fra
dette kan være ytringer i klipp-
og leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Jærprint
Tlf: 952 99 844

Forsidebilde:
Fietzfoto

Guds barns liv i helliggjørelse <i>Leder. Av Olav Hermod Kydland</i>	4
I Jesus <i>Dikt. Av Olaf Gjone</i>	7
Jesus er Kongen, Ypperstepresten og Profeten <i>Andakt. Av Kristian Fagerli</i>	8
Gud er Himmelen og jordens Skaper <i>Bibelforum. Av Peter Olsen</i>	9
Abrahams bønn for to pride-byer <i>Kristen omsorg. Av Odd Sverre Hove.....</i>	15
Verdensmisjonen og Jesu Kristi gjenkomst <i>Bokklipp. Av Dag Risdal</i>	16
Ivrig etter å gjøre gode gjerninger <i>Bokklipp. Av Hans Erik Nissen.. ..</i>	19
Bo Giertz om livet og døden <i>Bokklipp. Av Bo Harald Giertz</i>	21
Det herlige ved døden <i>Bokklipp. Av Erling Ruud</i>	22
Guds folk skal en gang bære den himmelskes bilde <i>Bokklipp. Av Carl Olof Rosenius.....</i>	24
Vi har ikke mistet dem <i>Bokklipp. Av Fredrik Wisløff.....</i>	25
Felleskristen erklæring om "kjønns- og seksualitetsmangfold" <i>Aktuelt tema. Av ca. 50 norske kirkesamf. og kristne org.....</i>	26
Bibelsamling på Audnastrand	28
Du Bjørg! – Eg ser deg... <i>Dikt. Av Nils Dybdal-Holthe.....</i>	32

Ja, du er veien, vår Frelser sann
Til alle elendige givet,
ditt ord som aldri bedrage kan,
Det sannheten er og livet.
Og alt jeg syndet min livsens dag,
for din skyld er det tilgivet.

(Johannes Johnson. Nr. 863 v. 5 i Sangboken)

Guds barns liv i helliggjørelse

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Guds ord taler om at Jesus er blitt for oss visdom, rettferdighet, helliggjørelse og forløsning (1 Kor 1,30). Rosenius sier at nest etter læren om Kristi forsoning og om hvordan en mottar frelsen ved troen, er den det viktigste og mest uunnværlige for at vårt åndelige liv skal bli bevart. Videre sier han at det åndelige livet, ja, det evige livet, er avhengig av disse to hovedstykker: Kristi rettferdighet for oss og Åndens helliggjørelse i oss. Det liv som er skapt, skal også bli opprettholdt.

Gud har gitt oss tre nådemidler: Dåpen, nattverden og Ordet.

Rettferdiggjørelsen ved tro

Rettferdiggjørelsen skjer i himmelen hvor Gud erklærer en botferdig synder som har tatt sin tilflukt til Jesus for å være rettferdig, dvs. han blir frikjent for sine synder og har fått Jesu Kristi rettferdighet. Dette er det herlige plassbyttet. Jesus tok synderens synd på seg og den botferdige synder får i stedet Jesu Kristi rettferdighet. Samtidig blir han eller hun født på ny og blir et nytt menneske.

Hva er gjenfødelse eller den nye fødsel?

Erik Pontoppidan spør slik og svarer (487): Mennesket får en levende tro, vekkes opp av den åndelige død, omvender seg og føres over fra mørket til lyset, fra Satans makt til Gud.

Ef 2,5. Gud gjorde oss levende med Kristus, enda vi var døde ved våre overtredelser.

Videre sier han (488): Den består ikke i det som Nikodemus tenkte på, at et menneske går inn i mors liv når han er gammel og fødes omigjen. Men gjenfødelsen er en gjerning av Gud i menneskets hjerte. Det får da på en ufattelig måte en ny beskaffenhet, et nytt lys i forstanden og en ny lengsel, lyst og kraft i viljen. Således oppstår det et helt nytt liv i den som før var åndelig død. Dette kaller Skriften

et nytt hjerte, en ny ånd, et nytt menneske eller en ny skapning.

Esek 36,26. Jeg vil gi dere et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi innen i dere, og jeg vil ta bort steinhjertet av deres kjød og gi dere et kjødhjerte.

Joh 3,6. Det som er født av kjød, er kjød, og det som er født av ånd, er ånd.

Hva er da det nye som et menneske får ved gjenfødelsen (492)?

Han får den sanne og levende tro som griper Kristus, og i ham barnekårets ånd med adgang til Guds rike og lyst og kraft til å gjøre Guds vilje.

Joh 1,12-13. Alle dem som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn, hvilke ikke er født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av msnns vilje, men av Gud.

(Fra "Sannhet til Gudfryktighet", Indremisjonsforlaget)

Synder og rettferdig

Enhver som tar imot Jesus og blir frelst blir født på nytt. Vedkommende får del i "guddommelig natur." Men enhver kristen har gjennom livet sitt gamle mennesket (kjødet) å kjempe mot. Derfor er en kristen samtidig en synder og rettferig. Han er en synder i seg selv, men rettferdig ved troen på Jesus. Han har fått Jesu Kristi rettferdighet da han kom til Jesus.

En kristen er rettferdiggjort, det vil si han har fått syndenes forlatelse og Jesu Kristi rettferdighet. Samtidig er han født på ny ved Den Hellige Ånd og dette nye livet skal utfolde seg i livet. Før hatet han Guds lov, men nå elsker han Guds lov og befalinger. Den Hellige Ånd har ved gjenfødelsen tatt bolig i hjertet.

Øivind Andersen sier "Det fødes et nytt sinn"

“Men i og med at vi tar imot syndenes forlatelse skjer det ikke bare at vi blir stående rensset fra vår synd ovenfra Gud. Det skjer også noe i vår person: det fødes et nytt sinn, skapes en ny natur i oss, et sinn og natur som elsker Gud og det han vil, og hater det som er Gud imot. Helliggjørelse er dette sinn får vokse og utvikle seg i en kristen.”

Hva er helliggjørelsen?

Prof. Carl Fr. Wisløff sier om helliggjørelsen: “Helliggjørelsen er ikke å bli hellig for Gud. Det blir vi ved syndenes forlatelse (rettferdiggjørelsen). Men helliggjørelse er veksten av det nye sinn og den nye natur som ble født i oss da vi kom til troen på Jesus.” (“Jeg vet på hvem jeg tror” A/S Lunde & Co.s Forlag)

Hvordan skal så dette nye sinn få utvikle seg mens vi lever i denne verden?

Vi lever i en verden hvor Den treenige Gud ignoreres og fornektet av mange, og hvor “denne verdens gud” hersker over vantroens barn. Derfor oppfordrer apostelen alle kristne til ikke å skikke seg lik denne verden. Det ordet som her er brukt for verden (aion) kan også oversettes med tidsalder eller en bestemt periode av historien. Derfor uttrykker det også det vi kaller “tidsånden”, det vil si de åndsretninger og ideologier som dominerer en tidsalder. Trench karakteriserer “tidsånden” på denne måten: “Hele denne flytende masse av tanker, meninger, maksimer, spekulasjoner, håp, impulser, hensikter, aspirasjoner, som til enhver tid er i omløp i verden.”

Det karakteristiske trekk ved den verden eller tidsalder som aion står for er en verden som drives fram av “høvdingen over luftens makter” (Ef 2,2). Han kalles også “denne verdens gud” (2 Kor 4,4). Hans åndsmakter kalles “verdens herskere i dette mørke” og “ondskapens åndehær i himmelrommet” (Ef 6,12).

Denne verden har også sine vismenn (1 Kor 1,20) med sin forførende visdom (se 1 Kor 2,6!). Guds folk kan bli forblindet av denne verdens visdom slik at de ikke lenger vil lytte

til “forkynnensens dårskap” (se 1 Kor 3,18!). Det er en verden med sine bekymringer og rikdommens bedrag (Matt 13,22; se også 1 Tim 6,17!).

Men Jesus Kristus gav seg selv i døden for å fri oss ut fra denne verden med sine forlokkelser, forførelse og forfølgelse (Gal 1,4). Derfor oppfordrer apostelen alle kristne til ikke å skikke seg lik denne verden. Den som gjør det, blir bedradd og ender i fortapelsen.

Fornyse av sinnet

Spørsmålet er så: Hvordan skal vi unngå å bli lik denne verden? Det er bare en måte det kan skje på, det er å bli forvandlet ved at sinnet fornyes. Dette er noe bare Den Hellige Ånd kan gjøre. Da vi kom til Jesus, ble vi født på ny ved Den Hellige Ånd. Før den tid var vi døde i våre synder og overtredelser. Det er sant om oss det apostelen skriver til efeserne: “Også vi vandret alle blant dem i vårt kjøds lyster, og vi gjorde kjødets og tankenes vilje. Vi var av naturen vredens barn likesom de andre” (Ef 2,3). Men nå er vi frelst av nåde, og Gud har gjort oss levende med Kristus. Nå kommer ikke synden til å herske over oss fordi vi er under nåden. Men før var vi tjenere under synden som fører til døden, men nå er vi tjenere under lydigheten til rettferdighet. Som apostelen sier er vi nå frigjort fra synden og har blitt tjenere for rettferdigheten (Rom 6,18). Videre sier apostelen:

”Normløst”

”Hvordan radikal kjønnteori erobret Norge”

En bok av Kjell Skartveit

Boka koster kr 350 + porto.

Se annen kontaktinfo
bakerst i bladet (s 31).

“Jeg taler på menneskelig vis, på grunn av deres kjødelige skrøpelighet. For likesom dere før bød fram deres lemmer til tjeneste for urenheten og lovløsheten som førte til lovløshet – så by nå deres lemmer fram til tjeneste for rettferdigheten – det fører til helliggjørelse –” (Rom 6,19).

For å være tjenere for rettferdigheten trenger vi fornyelse av sinnet. Olav Valen-Sendstad sier om Den Hellige Ånd som Gud Fader og Sønnen sendte til jord: “Og de sendte Ham ut fra seg, til verden, over hjertene – for at Han skulle gjøre denne gjerning: Gi øyne, gi ører, gi sanser og evner til å se Jesus” (“Det er Den Hellige Ånds gjerning”).

Uten Den Hellige Ånd ville vi aldri ha fått se Jesus. Men Den Hellige Ånd har åpenbart for oss at vi er syndere som trenger Guds nåde. Da vi innså det og bekjente våre synder, ble vi gjenfødt til et nytt liv i tjeneste for Herren.

Vi trenger til en stadig fornyelse ved Den Hellige Ånd. For våre fiender, vårt gamle menneske (kjødet), verden og Satan vil på mange måter til alle tider prøve å skjule Jesus og Bibelens sannheter for oss. Derfor trenger vi en forvandling i vårt indre slik at vi kan bli mer og mer lik Jesus. Vårt sinn, vår tanke og vilje, må stadig bli fornyet ved Guds Hellige Ånd slik at vi kan dømme om hva som er Guds vilje.

Å bære frukt

I Joh 15 taler Jesus om å bære frukt. Han sier: *“Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. For uten meg kan dere intet gjøre.”* (Joh 15,5). Dette ordet lærer oss at bare den som lever i samfunn med Jesus, bærer frukt. Det er Den Hellige Ånds gjerning hos den troende. Apostelen Paulus taler om Åndens frukt og sier: *“Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet ydmykhet, avholdenhet”* (Gal 5,22-23).

Så kan en spørre hvordan er dette mulig. Guds ord sier: *“De som hører Kristus Jesus til, har korsfestet kjødet med dets lidenskaper og lyster”* (Gal 5,24). Før en hadde tatt imot Kristus, gjorde en kjødets gjerninger og var følgelig utelukket fra Guds rike (Gal 5,15-21).

2 Kor 5,17 sier: *“Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt.”*

Følgelig kan vi si at en kristen har korsfestet kjødet og har blitt en ny skapning som vil tjene Jesus Kristus gjennom hele sitt liv. Men så lenge en lever på jorda, vil det gamle mennesket kjempe på mange måter imot det nye mennesket godt hjulpet av denne verden og “denne verdens gud”.

“For uten helliggjørelse skal ingen se Herren”

Apostelen sier i vers 2 Pet 3,14: *“Derfor, mine kjære, når dere venter disse ting, så legg vinn på å bli funnet uten flekk og lyte for ham”*. Guds barn blir oppfordret til å forberede seg for dette nye. De kan ikke leve som verdens barn som aldri skal få oppleve det fullkomne Guds rike. Forfatteren av Hebreerbrevet sier (Heb 12,14): *“Jag etter fred med alle, og etter helliggjørelse. For uten helliggjørelse skal ingen se Herren”*. Ved å leve på verdslig vis som verdens barn, uten helliggjørelse, kommer en ikke til å få se Guds evige rike.

Avslutning

Helliggjørelsen er en prosess som varer hele livet for en kristen. Derfor varer kampen mellom det gamle menneske og det nye like til dødsdagen. Da dør det gamle menneske, og Guds barn blir forfremmet til herligheten hos Gud til en uforgjengelig, uflekket og uvisnelig arv som er gjemt for oss i himmelen (1 Pet 1,4). Målet for Guds barn er at vi skal bli Jesu lik, *“for vi skal se ham som Han er”* (1 Joh 3,4). □

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

I JESUS

Av Olaf Gjone

1. I Jesus har jeg funnet fred.
Han vil meg evig bære.
Verden har ei noe sted,
hvor jeg i fred får være.

4. Lovens krav er oppfylt nå.
Hans "Fullbrakt" gjelder enn.
Loven kan meg ikke slå.
For Jesus er min venn.

2. Uten Jesus var jeg dømt.
Loven har meg det bevist.
Loven viser hva jeg har forsømt.
Til helved har den meg forvist.

5. Jeg står for Gud med oppfylt lov.
I Jesus er det slik.
Det er ei gjort av eget rov.
Hans nåde gjør meg rik.

3. Jesus ble min tilflukt, da.
Der fikk jeg fred med Gud.
Alt ordnet ble på Golgata.
Der Jesus åndet ut.

6. Jesus er vår nåderett.
Gitt oss av vår Gud.
Bedre ordning er ei sett.
Den holder evig ut.

7. Gled deg da, I Jesus Krist!
Du har jo rett til det.
Der er glede, uten brist.
Derfor – på Jesus se!

Jesus er Kongen, Ypperstepresten og Profeten

AV KRISTIAN FAGERLI

Vi har nettopp feiret jul: Skriften forteller at himlen sendte sin store utsending, Jesus Kristus.

Men Skriften forteller også at avgrunnens mottrekk er en dag å sende sin Mot-Kristus, sin Antikrist.

“Hvem er løgneren, om ikke den som nekter at Jesus er Kristus? Han er Antikrist, han som fornokter Faderen og Sønnen” (1 Joh 2,22).

Antikrist og hans ånd kjemper for at Jesus ikke skal være Kristus.

Kristus betyr Den salvede, og i den gamle pakt var det tre personer som ble salvet ved inngangen til sin tjeneste. Det var kongen, profeten og ypperstepresten.

Jesus er altså ikke en konge, men Kongen.

Han er gitt all makt. Han har rett til å utstede lover, og han har krav på lydighet, tilbedelse og underordning

Også i 2025 vil Den Hellige Ånd gjerne vitne om Kongen, og fornye og styrke disiplens lengsel etter mer å kunne bøye seg, ydmyke seg og underordne seg.

Men avgrunnens motånd kjemper mot.

Og Jesus er altså ikke en yppersteprest, men Ypperstepresten.

Han er den som en gang for alle bar seg selv fram som det fullkomne offer, og ved sitt blod brakte til veie en evig forsoning ved sin stedfortredende lidelse og død.

Også i 2025 vil Den Hellige Ånd gjerne fornye takken i oss for Golgata, og vekke bønner i disiplen om å bli mer avhengig av ordet om korset, og i stadig sterkere grad la budskapet om Hans nåde få oppdra seg til et liv i gudsfrykt og hellighet.

Men avgrunnens motånd kjemper mot.

Og Jesus er altså ikke en profet, men Profeten.

Han har Guds sannhet som sitt budskap, og Guds fullmakt som sin autoritet. Han er Ordet

fra Guds munn, og åpenbarer for oss hvem og hvordan Gud er.

Også i 2025 vil Den Hellige Ånd gjerne fornye trangen i disiplen etter igjen og igjen å høre Profeten, få åpenbart mer og mer av Sannheten, og stadig se dypere og dypere inn i Ordet.

Men avgrunnens motånd kjemper mot.

Kjernen i Jesu person og verk, ligger i Hans tittel Den salvede.

Kjernen i Satans kamp mot Sønnen, er å sende Antikrist, som nettopp nekter for at Jesus er Kristus, og slik byr han fram en annen Jesus.

Her står kampen i dag. I verden. I menighetene. I hjertene.

Guds velsignelse og vern over et nytt år med Jesus Kristus! □

For øvrig: Bli sterke i Herren og i hans veldige kraft! Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep. For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet. Ta derfor Guds fulle rustning på, så dere kan gjøre motstand på den onde dag og bli stående etter å ha overvunnet alt. Stå da ombundet med sannhetens belte om livet og vær iført rettferdighetens brynje. Ha som sko på føttene den beredskap som fredens evangelium gir. Grip framfor alt troens skjold, som dere kan slokke alle den ondes brennende piler med. Ta frelsens hjelm og Åndens sverd, som er Guds ord. Ef 6:10-17

Gud er Himmelen og jordens Skaper

AV PETER OLSEN

Bibelen begynner med disse ord: *“I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden”* 1 Mos 1,1. Norsk Bibel 88.

Dermed settes det fra starten et absolutt skille mellom Skaperen og Hans skaperverk. Gud er ikke en del av det skapte. Men alt annet enn Gud hører til skaperverket. Det skapte er ikke guddommelig. Det er heller ikke evig. Det var engang da det ikke fantes.

Sal 33,6 og 9 sier: *“Himlene er skapt ved Herrens ord, og all deres hær ved hans munns åndepust ... For han talte, og det skjedde. Han bød, og det stod der.”*

Det leste vi også i 1 Mos 1: Gud sa: *“Bli lys! Og det ble lys...”* v.3. Gud sa: *“Jorden skal la gress spire fram... Og det ble slik”* v.11. Gud sa: *“Jorden skal la levende skapninger gå fram... Og det ble slik”* v.24.

Gud befalte skaperverket fram. Det er normalt slik Gud får ting til å skje. Han sier at det skal skje, og så skjer det. Paulus taler generelt når han sier: *“Gud... gjør de døde levende og kaller på det som ikke er til, som om det var til”* Rom 4,17. Den danske oversettelse fra 1992 sier: Gud *“kaller på det, som ikke er til, så det blir til.”* Den greske tekst kan oversettes på begge måter (καλοῦντος τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα). Gud kaller ting fram av intet. Slik er det å være Gud!

Hvis vi sier at vi tror på Gud, så sier vi dermed også at vi tror på en Gud som kan bringe fram fullt ferdige ting av intet. Han behøver bare si et ord, så er det der. Tror vi ikke på dette, så tror vi ikke på Gud. Kanskje tror vi på en annen “gud”, men det er ikke Bibelens Gud, for Han åbenbarer seg fra aller første vers i Bibelen som den som kaller fullt ferdige ting fram av intet.

Hebrerbrevets forfatter sier: *“Ved tro skjønner vi at verden er skapt ved Guds ord, så det en kan se, ikke er blitt til av det synlige”* Hebr 11,3.

Det krever tro, sier Bibelen. Og det er sant. Men det er også sant, at en hver forklaring på verdens eksistens krever tro. Det er klokt å ha dette klart. For det menneske som ikke selv mener at det tror, har i virkeligheten den mest naive tro av alle!

Hvorfor finnes det noe?

Det mest grunnleggende spørsmål et menneske kan stille, lyder: Hvorfor er der overhodet noe? Hvorfor er der ikke bare ingenting? Der er tre mulige svar på det spørsmål. Når jeg sier “mulige svar”, så mener jeg “teoretiske svar”, for om de er mulige i praksis, dét er straks noe annet.

1. Den første forklaring sier: Engang var der ingenting, absolutt ingenting, men så ble noe til av seg selv. Enten ble verden til som et uordentlig kaos, som med tiden utviklet orden, eller så blev verden til plutselig og *med* orden. Det er nok vanskelig å forestille seg, men slik er det gjerne med tro: Den, som ikke selv tror på det, har vanskelig å tenke seg at det kan være slik. Jeg tror heller ikke på denne forklaring. Men en kunne vel forestille seg at verden er blitt til av seg selv.

2. Den andre forklaring på verdens eksistens sier: Det har alltid vert noe. Verden er altså evig. Den har bare sett forskjellig ut til forskjellige tider. Engang var der kanskje uorden og kaos, og det var det gjerne i en halv evighet, men så oppstod det orden av seg selv. Igjen må jeg si: Jeg tror ikke på den forklaring. Men det er faktisk mange som tror på den. Det er bare slik det skal formuleres: De *tror* på forklaring nr.2. Den er nemlig like så umulig å bevise som forklaring nr.1.

3. Den tredje forklaring sier: Engang var der ingenting... bortsett fra Gud eller en eller annen bevist vilje. Han eller denne vilje skapte så det fysiske univers. Enten ble det skapt som

et kaos, som siden blev til orden, eller også ble det skapt plutselig og med orden. Personlig tror jeg på forklaring nr.3. Jeg tror at Gud har skapt universet av intet. Jeg tror dessuten at Gud skapte det med orden fra første øyeblikk. Jeg mener dels at det er det Bibelen forteller oss, og dels at skaperverket gir oss grunn til den oppfatning at Gud står bak det hele. Det vil jeg forklare nærmere om litt.

Disse tre forklaringer på verdens eksistens kan varieres i det uendelige. Men grunnleggende finnes der kun disse tre forklaringer. Og om dem alle tre gjelder det: De kan ikke bevises. De er uttrykk for tro. Derfor gjelder det også som jeg sa: Det menneske som ikke selv mener at det tror, har i virkeligheten den mest naive tro av alle: Han tror at han ikke tror. Det er naivt!

Hvis forklaring nr.1 eller nr.2 er den korrekte, har det kanskje ikke så stor betydning hva en tror. Engang skal vi dø, og så er vi borte for evig. Men hvis jeg har rett, hvis Gud finnes, og hvis Han har skapt alle ting, også oss mennesker, så *kan* det ha stor betydning om en forholder seg på den ene eller andre måte til Gud. Det vender jeg tilbake til sist i min preken. Men først litt mer om hva Bibelen sier om skapelsen, og hvordan jeg ser dette bekreftet i naturen.

Alt ble skapt ferdig

I Mos 1 gir oss det inntrykk at Gud skapte fullt ferdige planter, dyr og mennesker. Det er i hvert fall en nærliggende måte å lese kapitlet på. I v.20 står der: *"La vannet vrimle med et mylder av levende skapninger, og la fugler fly over jorden, under himmelhvelvingen!"* Igjen skjedde det på Guds befaling. En umiddelbar lesing av dette vers gir det inntrykk at det straks etter Guds befaling var et utall av fisk i havet og fugler i luften.

Hvis vi kunne sende en biolog tilbake til øyeblikket etter Guds befaling, ville denne biolog nok konkludere at mange av fuglene hadde ligget i deres egg inntil for et eller kanskje fem år siden, og at de til å begynne

med var blitt fostret av deres foreldre. Men vi vet bedre: Vi vet at Gud nettopp har befalt fuglene fram. Gud skapte fuglene med tilsynelatende alder. Det samme gjorde Han med plantene, dyrene og menneskene. Adam og Eva så vel ut til å være omkring 20 år gamle straks etter at Gud hadde skapt dem. Han skapte dem med høyde og bredde og med et fullt utvokst tankesett. Straks etter skapelsen gav Han dem denne befaling: *"Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden"* v.28. Det sier en vel ikke til "spedbarn".

Bok:

"Levende forkynnelse
eller tomme ord?"

av Dag Risdal

Boka koster kr 50 + porto.

Se bestillingsinfo på s. 31.

Denne måte å skape på svarer til de fleste av Bibelens under. Når Jesus utfører et under i evangeliene, skaper Han som regel noe med tilsynelatende alder. I Joh 2 er Han til bryllup i Kana. Plutselig slipper de opp for vin. Det er ikke godt for den festlige stemning. Men Jesus ber kjøkkenpersonalet helle vann opp i seks store vannkar. Slike kar rommet hver opp imot 100 liter. På Jesu befaling ble alt dette vann til vin. Jesus skapte nesten 600 liter vin. Det var et under! Og ikke bare det: Da “kjøkkenmesteren” smakte på vinen, blev han overrasket over hvor god en vin det var (v.9f). I dag ville vi nok si: Det var en årgangsvin, som hadde ligget på “eikefat” gjennom flere år. Men nei, det hadde den ikke! Jesus hadde akkurat brakt fram denne vin. Han befalte den fram.

At vann blir til vin er da ikke “noe fremmed”. Det skjer hver høst på de franske vinmarker. Men normalt tar det lengre tid. Ved brylluppet i Kana sprang Jesus over lang tids gjæring og modning. Han skapte vin med tilsynelatende alder.

Nå skal jeg ikke gjennomgå alle underberetninger i Bibelen. Men i de fleste tilfeller skapes det noe nytt som har en fiktiv forhistorie, en tilsynelatende alder. For en umiddelbar lesing av skapelsesberetningen i 1 Mos 1 er det det samme, det skjer ved den anledning: Gud skapte verden med tilsynelatende alder.

Vi må tro for å forstå

Når vi sier slik er det noen som spør: “Men Gud lurar oss vel ikke!?” “Han jukser da ikke.” Når Gud skaper ting som ser eldre ut enn de er, så lurar Han oss jo. “Han jukser.” “Tror du på en Gud med tvilsom moral?”

Mitt svar lyder: Da Jesus gav brudeparet i Kana 600 liter årgangsvin uten å fortelle hvor vinen kom fra, følte de seg ikke snytt. “De kjente seg ikke jukset.” Og da Gud satte Adam og Eva i en velfungerende hage med planter og

dyr og med muldjord, så plantene kunne trives, og både dyr og mennesker hadde noe å spise allerede fra første dag, følte Adam og Eva seg ikke snytt. Det er kun moderne mennesker som føler seg *snytt*, fordi de ikke vil tillate Gud å være Gud!

Men det er en av Bibelens viktigste lærdommer til oss: “*Gud er i himmelen og du på jorden, la derfor dine ord være få*” Pred 5,1. Vi skal la Gud være Gud. Vi skal akseptere at vi er Hans skaperverk. Vi er ikke Guds likemenn. Vi er hverken evige, allmektige eller allvitende. Og vi skal ikke kreve å få lov til å være det. “*Ved tro skjønner vi at verden er skapt ved Guds ord, så det en kan se, ikke er blitt til av det synlige*” Hebr 11,3.

I tro forstår vi... Det betyr at vi må tro for å kunne forstå. Det er en gammel kristen erkjennelse: “Jeg tror for å forstå” (Anselm af Canterbury: “Credo ut intelligam”, Prosligion 1; MPL 158,227; Augustin: “Crede ut intellegas”, “Du må tro for at du kan forstå”, Sermo 43,4+7; MPL 38,255; 257). Men det gjelder faktisk alle de tre oppfattelser av verden, som jeg beskrev til å begynne med, og det gjelder i øvrigt *all* menneskelig kunnskap og vitenskap: Vi begynner med noen antagelser, som vi finner rimelige, men som vi ikke kan bevise. Vi begynner alle sammen med tro.

Bibelen lærer meg å kjenne Gud og meg selv

Når jeg finner det rimelig at Gud har skapt verden plutselig og med orden, så er det først og fremst fordi jeg ser dette i Bibelen. Og den bok har lært meg å kjenne både Gud og meg selv. Derfor har jeg den forhåndsinnstilling til Bibelen, at den nok også taler sant om andre spørsmål. Men når jeg finner skapelsesberetningen rimelig, er det også fordi jeg synes å se den bekreftet i naturen.

David sier i Sal 19,2: “*Himlene forteller om Guds ære, hvelvingen forkyunner hans*

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

henders verk." Og Job sier: "Spør bare dyrene, de skal lære deg... havets fisker skal fortelle deg det. Hvem skjønner ikke av alt dette at det er Herrens hånd som har skapt det?" 12,7-9. Paulus sier om Gud: "Hans usynlige vesen, både hans evige kraft og hans guddommelighet, har vært synlig fra verdens skapelse av. Det kjennes av hans gjerninger" Rom 1,20. Naturens storhet og orden forteller om Ham som står bak denne orden. Det vitnesbyrd kan en bortforklare, om en vil.

Men så forsetter Paulus: "Når hedninger, som ikke har loven, av naturen gjør det loven byder, da er disse, som ikke har loven, seg selv en lov. De viser at den gjerning loven krever, er skrevet i deres hjerter. Om det vitner også deres samvittighet og deres tanker, som innbyrdes anklager dem eller også forsvarer dem" Rom 2,14-15.

Bibelen lærer oss hér som så mange andre steder, at Gud har skapt mennesket på en annen måte enn dyrene. Både mennesker og dyr merker Guds kraft og Guds godhet gjennom naturen. Men Gud har dessuten lagt et vitnesbyrd om seg selv inn i oss mennesker. Det er samvittigheten. Gjennom den forklarer Gud oss hvordan vi skal leve, og Han gjør det klart for oss at vi er skyldige når vi ikke lever slik. Han stiller oss inn for sitt ansikt, så vi får med Ham

å gjøre, ikke bare som Skaperen, men også som Dommeren. Det gjør Gud ikke med dyrene. Dem har Gud ikke gitt en samvittighet. Derfor er de ikke skyldige som oss mennesker. Det har å gjøre med den måte Gud skapte mennesket på.

Mennesker og dyr er skapt forskjellige

Vi leser i 1 Mos 2,7: "Gud Herren formet mennesket (hebraisk, ha'adam) av jordens støv, og blåste livets ånde (neshamah hajah) i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel (nefesh hajah)."

Gud skapte mennesket på en annen måte enn Han skapte dyrene. De er kun jord. Men Adam er både jord og ånd. Det blir antydning allerede i kap.1, hvor der står: "Gud skapte mennesket i sitt bilde" 1,27. Dér hører vi, at det innebærer en oppgave: Adam skal herske over skaperverket, undersøke og styre det. I kap.2 hører vi at det også innebærer et ansvar og en risiko: "Treet til kunnskap om godt og ondt må du ikke ete av, for den dag du eter av det, skal du visselig dø" 2,17.

Mennesket adskiller seg fra dyrene ved å være et åndsvesen. Gud har lagt et vitnesbyrd om seg selv ikke bare ut i naturen, men også inn i mennesket. Vi kan prøve å bortforklare det vitnesbyrd som kommer til oss ute fra

"DA GUD GREP INN"

"18 personer forteller sine vitnesbyrd"

En bok av Ove Eikje

Boka koster kr 100 + porto.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s 31).

naturen. Men vi kan ikke løpe fra den røst som taler til oss inne fra oss selv. Det er Guds egen røst. Han krevers til ansvar. Det gjør Han før døden, og det gjør Han etter døden. Kan vi overdøve denne røst **før** døden, så kan vi ikke **etter** døden.

Pred 12 beskriver, hvordan menneskets legeme går i forfall med alderen (v.1-6). Så står der: *"Støvet vender tilbake til jorden og blir som det var før, og ånden vender tilbake til Gud, som gav den"* 12,7. At livsånden vender tilbake til Gud betyr ikke at menneskets ånd er guddommelig. Vi er ikke guder. Forklaringen kommer i v.13-14: *"Slutten på det hele, etter at alt er hørt, er dette: Frykt Gud og hold hans bud! Det er noe som gjelder alle mennesker. For hver gjerning vil Gud føre fram for dommen over alt som er skjult, enten det er godt eller ondt."* Forkynneren eller Predikantens Bok sier hele veien igjennom at livet er urettferdig når vi betrakter det under solen. Ofte går det de onde godt og de gode ondt (8,14). Men boken slutter med den advarsel: Når støvet er vendt tilbake til jorden og ånden til Gud, så vil Han kreve deg til regnskap.

Dette gjør Gud ikke med dyrene, for de er ikke skapt i Hans bilde. Men det er vi mennesker. Det er en stor adel, som vi skal takke Gud for. Men det er også en oppgave og en risiko. Livet er ikke tilfeldig, og det slutter ikke ved døden!

Vi har sett på at Gud har skapt alle ting, og at Han har innsatt mennesket i en helt særlig posisjon både i forhold til det øvrige skaperverk og i forhold til Gud selv. Nå vil jeg si noe om den fortsatte skapelse.

Gud skaper fortsatt

Det forholder seg, som Jesus sier i Joh 5,17: *"Min Far arbeider inntil nå, også jeg arbeider."* Vi leser ellers i 1 Mos 2,2: *"Gud fullførte på den sjuende dagen det verk han hadde gjort, og han hvilte på den sjuende dagen etter alt sitt verk som han hadde gjort."* Men det betyr ikke at Gud siden da har ligget "lat" på en sofa. Mange mennesker har ellers forestilt seg Gud

som en slags urmaker, som bare har trukket sitt urverk opp, deretter har det fungert og beveget seg av seg selv. Det kaller vi deisme. Men det er ikke slik Bibelen beskriver Guds forhold til skaperverket.

Jeremias spør og han gir selv svaret: *"Er det himmelen som gir regnbyger? Er det ikke du, Herre vår Gud? Vi venter på deg, for du har gjort alle disse ting"* Jer 14,22. Kol 1,16-17 sier: *"Alt er det skapt ved ham og til ham. Han er før alle ting, og alt består ved ham."* Når Paulus sier at alt består ved Ham, så betyr det: Hvis Gud trekker sin hånd tilbake eller legger seg "lat" på sofaen, så opphører skaperverket med å være til. Enda i dag består alle ting ved Guds aktive kraft og vilje. Hebr 1,3 sier: *"Han bærer alle ting ved sin krafts ord."* Gud har altså ikke bare engang skapt alt med sitt mektige Ord, nei, ennå i dag må Gud bære og opprettholde alt med det samme skaperord. Dette gjør Gud ikke på avstand med megafon eller høytaler. Gjennom Jeremias sier Han: *"Kan noen gjemme seg på hemmelige steder så jeg ikke kan se ham? ... Fyller jeg ikke himmelen og jorden? Sier Herren."* 23,24. Derfor kan Paulus si til hedningene i Athen: *"I ham er det vi lever og rører oss og er til"* Apg 17,28. Bemerk: Det sier Paulus ikke bare til troende mennesker. Her sier han det til hedninger.

Gud ser oss ikke på avstand. Han er her! Ikke bare er Gud nærværende overalt, nei, Han fyller hele sitt skaperverk. Det er måten som Gud bærer alt det skapte på. Hvis Gud trakk seg tilbake, ville det skapte slett ikke være til lenger. Vi ville ikke kunne trekke været. Vi ville ikke kunne løfte hånden. Vi ville ikke kunne tenke en tanke. Og vi dør den dag Gud tar ånden tilbake igjen (Sl 104,29; 5 Mos 32,39). Til gjengjeld er vi udødelige, inntil den dag kommer.

Det understreker at vi har med Gud å gjøre hver eneste dag, ja, vi står for Guds ansikt både i livet og i døden. Vi mottar alle ting av Hans gode hånd. Og det er virkelig en god hånd, for Han har gode planer med oss. Men ofte forstår

vi ikke disse planer, fordi Guds veier er høyt over våre veier, og Hans tanker er “høyere enn” våre tanker (Jes 55,9). Men Guds høyeste og egentlige plan for våre liv er at vi skal nå hjem til Ham. Livet hér på jorden er i virkeligheten bare en pilgrimsreise. Vi er på vei mot et mål. Selv om vi ikke har det mål for øye, eller ikke alltid har det for våre øyne, så står det alltid Gud for øye. Derfor lar Gud oss ofte møte ting som vi ikke møter i himmelen.

Lina Sandell synger om det:

”Gud velger de midler, det må du forstå,
som medvirker til, at du målet kan nå:
Saligheten”

(Sange og Salmer, Fredericia 2013 nr.640 v.4).

At Gud er vår Skaper, betyr altså ikke bare at Han engang har skapt oss. Det betyr også at Han dag og natt opprettholder og styrer både oss og det øvrige skaperverk. Derfor kan det ikke skje noe som helst med oss som ikke møter oss i Guds gode skaperhånd, og som han ikke har fullstendig styr på, før det skjer, mens det skjer, og etter at det er skjedd. Og Gud er god! Derfor skal vi tale med Ham om alle ting, og vi skal ta alle ting av Hans gode hånd.

Gud vil kreve oss til regnskap

Men vi skal også huske at Han vil kreve oss til regnskap. I virkeligheten lever vi hele vårt liv for Hans ansikt. Det ser vi kanskje ikke, med mindre vi leser i Bibelen. Men en dag skal vi se Ham. I hele kirkens historie har ”den kommende dom” vært en del av misjons-

forkynnelsen. Paulus talte til den romerske landshøvding Felix ”om rettferdighet og avhold og den kommende dom.” Men så blev Felix forferdet, avbrøt ham og sa: “*Gå bort for denne gangen! Når jeg får tid, skal jeg sende bud til deg igjen*” Apg 24,25.

Når **jeg** får tid...! Felix trodde nok at tiden tilhørte ham selv, og at han kunne disponere den som han ville. Men det er ikke sant. Gud har skapt oss, og Han har gitt oss den tid som vi får. Det er nå! Vi har tid nå, men vi vet ikke om vi har mer tid i morgen. Det avgjør Gud. Han gir liv, og Han tar liv, for Han er Skaperen. Og en dag skal vi tre fram for Ham. Vi vet ikke hvor eller når Felix døde. Men vi må gå ut fra at han **er** død nå. Derfor står Felix nå for Guds ansikt.

Bibelen er én sammenhengende beretning. Vi kan ikke bestemme at vi kun vil høre om Gud som Skaperen. For den Gud som har skapt livet, er også Dommeren, som engang skal dømme levende og døde (Apg 10,42). Mange mennesker kan kanskje akseptere den første trosartikel om Gud som Skaperen. Det er vanskeligere med den andre og den tredje trosartikel, synes de. Men vi kan ikke dele Gud opp i artikler og “velge bort” noe. Hvis Gud virkelig er Gud, så er det Ham som setter dagsordenen. Han er i himlen, og vi er på jorden. “La derfor dine ord være få!”

Det må jeg også holde meg til. Så jeg slutter nå.

(Oversatt fra dansk) □

Abrahams bønn for to pride-byer

AV ODD SVERRE HOVE

I Rom 4:11f lærer vi at Abraham er troens far. Abraham er troens far i kraft av den trosbaserte rettferdiggjørelsen som Gud tilregner ham i 1 Mos 15:6.

I 1 Mos 18 og 19 står det deretter en beretning om hvordan Abraham i en samtale med Gud ber for de to byene Sodoma og Gomora. Siden Abraham er troens far, må dette være et bønneforbilde for oss.

Abrahams bønn for Sodoma og Gomora skjer ansikt til ansikt med all rettferdighets Gud. Ansikt til ansikt med Gud er det ualminnelig dristig av Abraham å be for de to onde byene. Det er Abraham meget, meget klar over. Derfor ordlegger han bønnen sin svært, svært ydmykt.

To bønnemotiver

Rent saklig bor det to tanke-motiver i Abrahams bønn. Det første handler om at det ikke ligner Gud å ramme rettferdige mennesker med samme dom som urettferdige. I fortsettelsen lærer vi at Gud gir Abraham rett i dette. Gud berger de fire siste rettferdige ut av Sodoma før han lar ødeleggelsen ramme byen.

Det andre motivet handler om et nesten matematisk syndemål. Hvis det er 50 rettferdige i Sodoma, må da ikke Gud spare byen for de 50 rettferdiges skyld? Gud gir Abraham rett også i dette. I den fortsatte samtalen pruter Abraham tallet nedover – helt til samtalen ender på ti rettferdige. Fins det ti rettferdige i Sodoma, vil Gud spare byen. I den fortsatte beretningen forstår vi at det dessverre var færre enn ti rettferdige i Sodoma.

En skråplan-ideologi

Pride-ideologien er (tankemessig sett) en skråplanideologi. Den har på den ene siden et patos fylt kjærlighetsbud. Det handler om kjærlighet til et mangfold av mennesker. Men det handler

også om et mangfold av seksualitets typer. Skråplanet i ideologien handler derfor om å strekke kjærlighetsbudet som en gummistrikk, slik at det skal forsvare og legitimere mer og mer kjærlighetsløs seksualitet – og (etter hvert:) endog voldelig pervertert seksualitet.

I Sodoma beretningen er skråplanet endestasjon nådd. Ropet over Sodomas kjærlighetsløse urettferdighet er nådd opp til Gud. Og Gud stiger selv ned for å se. Om natten blir “mennene i Sodoma” voldsomt seksuelt aktive (“like fra unggutter til gamlinger”, som den hebraiske grunnteksten sier: “mi-na’ar ve-ad zacar”). Alle vil nå begå massevoldtekt på to utenbys “menn” (les: himmelske skikkelser), som har fått husly under Lots tak.

Denne mannlige massevoldtekten i nattemørket er som et siste illustrerende eksempel på den bunnløse rettsløsheten i pride-byen Sodoma. Skråplanet endestasjon er i Guds øyne nådd.

Syndemålets målestokk?

Men det er altså i Guds øyne. For menneskers øyne er Guds regnestykker i slike spørsmål vanligvis skjult. Bortsett fra at samtalen med Abraham trolig gir oss bilde av et basalt tanke-mønster hos Gud. I lys av uttrykket i 1 Mos 15:16 kan vi kanskje kalle det “syndemålets målestokk” (hebr: “sjalem avân” = syndemål, ondskaps mål, syndeskylds fullbyrdelse).

Derfor er det Abrahams ydmyke og inderlig omsorgefulle forbønn for de to byene som er beretningens forbilde for oss. Av Abraham bør vi lære å be Gud om nåde for pridebyer – mens det ennå er nådetid for dem. □

Verdensmisjonen og Jesu Kristi gjenkomst

AV DAG RISDAL

Etter som Jonasboken dreier seg om misjon, er det naturlig å avslutte med et avsnitt om misjonen i lys av Jesu Kristi gjenkomst.

Misjon har med utsendelse å gjøre. Jesu utsendelse av sine vitner svarer til Faderens utsendelse av Sønnen. *“Likesom Faderen har utsendt meg, sender også jeg dere”* (Joh 20,21).

Misjonsarbeidet foregår først og fremst ved åndelige frontavsnitt der evangeliet ikke tidligere er blitt forkynt (Rom. 15, 20-212 Kor 10,15-16).

Selve misjonsforkynnelsen er en del av Guds råd. Vi kan ikke forkynne rett om frelsen, forsoningen eller rettferdiggjørelsen uten at misjonsperspektivet kommer inn. *“Misjonen er selve evangeliet i sin realisering”* - slik er det blitt hevdet. *“... Og i deg (Kristus) skal alle jordens slekter velsignes”* (1 Mos 12,3). Hedningemisjonen er altså innebygget i Guds frelsesplan.

Bibelens historie syn er målrettet. Frelseshistorien går mot et mål. Alt beveger seg mot Kristi gjenkomst og dommens dag. *“Men Herrens dag skal komme som en tyv, og da skal himlene forgå med veldig brak, og himmellegemene skal komme i brann og gå i oppløsning...”* (2 Pet 3,10). Da skal alt hva synden har ødelagt bli gjenopprettet. *“Men vi venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor”* (2 Pet 3,13).

Skriften lærer med overbevisning at Kristus skal komme igjen, både som frelser og dommer. *“Men vi har vårt hjemland i himmelen. Derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser”* (Fil 3,20). *“Kristus skal komme igjen for å dømme levende og døde.”* Dette er vår tro og vår bekjennelse!

Hele Skriften er gjennomtrengt av budskapet om Jesu gjenkomst. Jesus selv holder sine alvorsmettede taler om endetiden og sin gjenkomst. Vi finner i NT en lengsel etter fullendelse og forløsning (Rom 8,18-23). Men samtidig ligger det et rystende alvor i Bibelens tale om Jesu gjenkomst. *“For vi skal alle åpenbares for Kristi domstol, for at enhver kan få igjen det som er skjedd ved legemet, etter det han gjorde, enten godt eller ondt”* (2 Kor 5,10).

Det som da blir avgjørende for hvert enkelt menneske, er hvordan det har stilt seg til Jesu Kristi åpenbaring. Det er det personlige forholdet til Guds Sønn, Jesus Kristus, som da er bestemmende. *“Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham”* (Joh 3,36).

Vårt kristne håp er nøye knyttet til *“Jesu Kristi oppstandelse fra de døde”* (1 Pet 1,1-3). Fordi Kristus er oppstanden (1 Kor 15,20), vil det en dag finne sted en oppstandelse for alle mennesker –enten til evig liv eller til evig dom. Bibelens grunntone vil derfor være preget av dette evighetsalvoret: *“Derfor vil jeg gjøre dette med deg, Israel. Og fordi jeg vil gjøre slik med deg, Israel: Gjør deg rede til å møte din Gud!”* (Amos 4,12).

Hver gang Bibelen taler om Jesu gjenkomst, minner den oss om at vi må leve i våkenhet og åndelig beredskap. *“Vær da også dere rede! For Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker”* (Luk 12,40).

Nå vil jeg her ikke gå inn på de mange tegn i naturlivet, i folkelivet og i kristenheten som ifølge Skriften – skal inntre før Jesus kommer

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

igjen. Men ett tegn må nevnes, nemlig verdensmisjonen: *“Og dette evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme”* (Matt 24,14).

Inn i en situasjon som synes å være lammende, skal evangeliet forkynnes for alle folkeslag. Viktig er det derfor å understreke at hedningemisjonen skal gå sin gang like til enden. Dette svarer også til løftet i misjonsbefalingen: *“... Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende”* (Matt 28,20).

Misjon blant jøder skal også foregå like til enden: *“Dere skal ikke bli ferdig med byene i Israel før Menneskesønnen kommer!”* (Matt 10,23). Evangeliene forutsetter at jødene skal være i sitt eget land når Jesus kommer igjen, men at de skal være der under trengsel (Mark 13; Luk 21,20-28). Jeg gjentar her det jeg skrev tidligere i boken, at Israel som folk kommer til å bli et Herrens redskap med hensyn til hedningemisjon i endetiden.

Vi finner i Bibelen en viss “spenning” i fremstillingen av endetidens budskap. På den ene side viser Jesus til klare tegn som skal inntreffe før han kommer igjen (Matt 24,3ff).

På den annen side skal Jesus komme brått, plutselig, som en tyv om natten (Matt 24,42-44). Ingen skal kunne beregne seg til denne dagen. *“Men den dag og time kjenner ingen, ikke engang himmelens engler, men bare min Far”* (Matt 24,36).

I denne ventetiden skal troens folk forkynne evangeliet og søke å vinne mennesker for Gud. *“Da vi altså kjenner frykten for Herren, søker*

vi å vinne mennesker” (2 Kor 5,11). Jesus er nemlig død for alle: *“Og han er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens”* (1 Joh 2,2).

“Men Herren har tålmodighet med dere, for han vil ikke at noen skal gå fortapt, men at alle skal komme til omvendelse” (2 Pet 3,9). Derfor drøyer Herren i det lengste med å komme. Hans øyne skuer ut over jorden - om det skulle finnes et menneske som vil la seg frelse før han kommer. *“For Herrens øyne farer over hele jorden for kraftig å støtte dem som er helt med ham i sitt hjerte”* (2 Krøn 16,9).

Denne ventetiden eller nådetiden er blitt kalt Guds ekstra tid for misjonen. Denne tiden gjelder det å utnytte. *“Hvem er da den tro og kloke tjener som hans herre har satt over sine tjenestefolk: for at han kan gi dem mat i rette tid? Salig er den tjener som hans herre finner i ferd med å gjøre dette, når han kommer”* (Matt 24,25-46).

Det understrekes at Guds barn må *“ferdes i hellighet og gudsfrykt, mens dere venter på at Guds dag skal komme, og fremskynder den...”* (2 Pet 3,11-12). Det er en oppmuntrende tanke fra Skriften at ved å leve i gudsfrykt og søke å vinne mennesker for Guds rike, er vi med å fremskynde Jesu gjenkomst. Ved et slikt liv i hellig ferd og tjeneste for Gud bidrar de troende til at målet for hans tålmodighet blir nådd (v 9) og at flest mulig blir frelst.

Det er underlig hvordan ett enkelt bibelord iblant kan være med å tenne en person i brann for misjonen. Det skjedde en gang at en ung mann (lege) fikk åpenbart et ord i forbindelse

INDIA-HJELP TIL JUNGELSKOLEN

Kan noen hjelpe oss med en skole og et hospitale i Anantagrir-jungelen? 1200 analfabete barn, 45 stammer.

Takk for gaven på Vipps: 712003.

Bank 3030.38.96194, sendes til: Jungel Aid BA India.

Ingrid/Steinar Handeland, Hovsheradvn 484, 4462 Hovsherad.

med Davids flukt etter Absalons opprør og død: *“Hvorfor sier dere da ikke et ord om å hente kongen (David) tilbake”* (2 Sam 19,10). Dette ordet slo ned som en brannfakkell i den unge mannens hjerte – nettopp med sikte på misjonen og Jesu gjenkomst.

I endetiden må vi også regne med vekkelsens mulighet. Gud har tidligere i historien sendt vekkelser som har stanset omfattende frafall og rettet opp dype moralske forfall. Vi må hele tiden ha denne forventning: *“For ingenting er umulig for Gud!”* (Luk 1,37).

Samtidig må det vel sies at Bibelen betrakter endetiden som en frafallstid – i det store og hele. Det tales med rystende alvor om at *“mange falske profeter skal stå fram, og de skal forføre mange”* (Matt 24,11). Et særdeles alvorlig ord har vi om dette: *“Men det stod også fram falske profeter i folket. Slik skal det også blant dere komme falske lærere, slike som lurer inn vranglære som fører til fortapelse...”* (2 Pet 2,1).

Tilstanden i flere av menighetene i Åpenbaringsboken 2-3 er også preget av frafall fra Jesus, åndelig død og lunkenhet. Men i en av menighetene – Filadelfiamenigheten – er det Guds Ord og misjonen som har fremgang: *“Jeg vet om dine gjerninger. Se, jeg har satt foran deg en åpen dør, og ingen kan lukke den igjen. For du har liten styrke, og har holdt fast på mitt ord og ikke fornektet mitt navn”* (Åp 3,8).

Denne menigheten var standhaftig i å holde fast på Guds Ord og på Bibelens klare bekjennelse om Jesus – samtidig som den var liten og hjelpeløs i seg selv. Av den grunn hadde Herren satt foran menigheten en åpen dør for sjelevinning og misjon.

Dette viser betydningen av å fastholde et klart bibelsk grunnsyn i endetiden. Det lyder klar ordre: Det må ikke legges noe til eller trekkes noe fra det som står skrevet (Åp 22,18-19).

Budskapet i endetiden må være preget av en fulltonende Kristusforkynnelse. Det må være den korsfestede Jesus Kristus som forkynnes (1 Kor 2,2).

Luther skriver i et brev til Melanchthon

(1522) noe som er vel verd å merke seg: *“Det som er prøvestenen er om du kjenner anfølelsen og budskapet om den korsfestede Jesus Kristus... Se, du skal ikke tro dem (svermeme) om de forkynner den opphøyde Jesus, om ikke de først forkynner den korsfestede Jesus Kristus”*.

Apostelen Paulus minner galateme om dette: *“... Dere som har fått Jesus Kristus malt for øynene som korsfestet!”* (Gal 3,1).

Forkynnelsen av Jesu gjenkomst bør stå i nøye sammenheng med lov og evangelium, dom og frelse, Guds vrede og Guds nåde. Ja, budskapet om Jesu snare gjenkomst skal aktualisere formaningen om å vende om og sette sin lit til Jesus mens det ennå er nådetid.

Nå er det egentlig ikke vi som skal drive misjon, men det er Ordet om Jesus som skal settes i omløp. Vi kan merke oss uttrykksmåten i Matt 25,16: *“Han som hadde fått fem talenter, gikk straks bort og drev handel (kjøpslo) med dem, og tjente fem til.”*

Om vi lar talentene stå som bilde på evangeliet, er det selve evangeliet som skal settes i virksomhet og utføre hele arbeidet. Dette skjer gjennom vitnesbyrd og forkynnelse. I en av de nyere engelske bibeloversettelsene er uttrykket “drive handel” oversatt med “put it to work” – sette det i arbeid. På den måten er det pengene forrenter seg. Med andre ord: Talentene (evangeliet) må settes i omløp (i arbeid). Her er noe forløsende: EVANGELIET i funksjon! Da er det ikke vi som blir hovedsaken, men det budskapet (såkornet) vi har å bringe ut. Mens Herren drøyer (sml. Matt 25,19), skal evangeliet settes i funksjon. Det dreier seg altså om “evangeliets frie løp”...; ... i endetidsperspektiv. Det er nemlig selve evangeliet – Ordet om Jesu person og verk – som gjenföder og frelser. *“For intet har dere fått det, for intet skal dere gi det”* (Matt 10,8).

Det er sant at endetidsbudskapet er forbundet med stort alvor i Skriften. Men samtidig bærer endetidstegnene bud om at forløsningen stunder til og at sommeren er nær (Luk 21,28-31).

Det er den kristnes trøstefulle håp. Det er gode nyheter. Snart kommer Han som vi venter på (Hebr 10,37).

Fra kirkehistorien kan vi lære at i tider da budskapet om Jesu gjenkomst lød klart og med stor åndsmakt, ble troens folk ivrig og trofast i tjenesten for Kristus. Dette har Brorson gitt uttrykk for i en salme:

Når Jesu kjærlighet kun rett betraktes,
og verdens herlighet for intet aktes,
når himlen er oss kjær og lys og yndig,
da bliver Herrens hær i striden myndig.

Sangboken nr. 470, vers 5

Er Kristus på tronen, så er selvet korsfestet.
– I det hjertet hvor denne tronen er reist og dette korset er plantet, gror misjonssinnet frem...

Misjonærkallet – kallet til å reise ut – gir Herren bare til noen få. Misjonsskallet derimot, vil Herren gjeme få gi til alle sine bam...

Din generasjon hedninger er ditt ansvar. Så langt misjonæren når ut med evangeliet, så langt kommer Jesus og ikke lenger..

En kristen bærer samtidig på en stor glede og en uavlatelig lidelse. En glede over selv å være frelst i kraft av Lammets blod, og en lidelse over dem som ikke er frelst... En kristens kall ender i verdensmisjonen. (Fra Asbjørn Aaviks hefte "Misjonssinn" – her fritt gjengitt.)

Ivrig etter å gjøre gode gjerninger

AV HANS ERIK NISSEN

Når Jesus tar bolig i et menneskehjerte skjer det noe. Da fødes en synder på ny, og en ny skapning blir til. Det nye menneske vil noe annet enn det gamle menneske. De har hver sitt mål. Derfor blir det kamp. Hvem skal vinne? Det er det store spørsmål. Et Guds barn holder med det nye menneske, og det er avgjørende for kampens utfall.

Satan har det travelt. Når han har mistet en av sine, setter han alle seil til for å gjenerobre. Han setter inn på mange fronter. En av dem er i den indre kamp hos en kristen. Han vil ødelegge troens nye liv. Iveren etter å gjøre gode gjerninger skal dempes.

Omkostninger

Det er alltid omkostninger med å leve i tjeneste for andre. Kjærligheten har sin pris. Det hadde den for Jesus. Det har den også for oss selv om den pris du og jeg må betale, ikke på noen måte kan sammenlignes med den han måtte betale.

Kjærlighetens pris er korset. Slik var det for Jesus, og slik er det for oss. Selvlivet må dø for at det nye livet kan vokse, trives og utfolde seg. Det skjer når et Guds barn gir etter for den trang som Ånden har lagt ned i hjertet.

Det gamle menneske har alltid seg selv i sentrum. Det er bare opptatt av å få alle sine ønsker og behov tilfredsstilt. Det er en hard herre å tjene. Det oppleves som om der ligger en jernring omkring en. Den kan en ikke bryte igjennom. Tankene går alltid i ring om seg selv. En er lukket inne i seg selv. Ensomhet og angst banker på.

Noe nytt er blitt til

Troens menneske kjenner en vidunderlig fred og frihet. Ringen er brutt. Sentrum er blitt flyttet. Troen er opptatt av Jesus, og det gir en hvile som er en forsmak på livet i himlen. Slik også ved troen. Lykken finnes alene i Guds frelsesvilje og i hans vilje med mitt liv.

Vi er tilbøyelige til å tro at det avgjørende er hvilken oppgaver vi kommer til å gå inn i. Vi tenker altfor lite på hvor viktig det er at vi har kjærlighet. I oppgaver og tjenester kan vi være ute i egne ærend. Det kan vi ikke når vi lever i kjærlighet, for den søker aldri sitt eget.

Kjærligheten er konkret. Det er våre legemer vi skal stille til rådighet for Herren: øyne, ører, munn, hender og føtter.

Troen er aldri uten gjerninger

Det er sagt at våre ord er spiker og våre gjerninger er de hammerslag som slår spikerne inn. Når Jesus minner oss om at vi skal la våre lys skinne for menneskene, da er det sikkert fordi han kjenner sine disiplers svakhet. Han vil minne oss om at det han har gjort for oss og i oss, skal utfolde seg.

Jesus mener ikke at vi skal gå i fariseernes fotspor. De viste sin fromhet, og de fikk mange til å prise dem. Men det skal vi ikke. Nei, det er vår Far i himlene som skal prises. Hva det innebærer ser vi hos Paulus. Han forteller at de kristne i Jerusalem priser Gud for han. Det gjorde de fordi han forkynte troen. Han var med hele sin person tatt til fange av frelsens evangelium. Han var det i så stor grad at han kunne si: Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Når en møter Paulus, møter en ham som lever i han, og så takker en Gud.

Jesus er sentrum

Du kan ikke lese Paulus sine brev uten at det igjen og igjen slår deg. Her dreier det seg om en eneste: Jesus og bare ham. Han skriver om mangt og meget, men alt er sett ut fra Jesus og vendt mot Ham. Fordi troens liv var så sterkt hos ham, fikk ordet om Jesus denne uhørte sterke gjennomslagskraft.

Derfor driver Ånden deg først og fremst inn til Jesus. Det betyr at han fører deg inn i Ordet. Det er gjennom det han vil herliggjøre Jesus for deg. Da driver Ånden deg også ut til alle dem som Jesus elsker. Det er først og

fremst de troende. De har en særstilling i en kristens liv. De er brødre og søstre. Og hva betyr mer for Guds rikes vekst enn åpne og varme menigheter som er opptatt av det lam som bærer verdens synder.

Synden er med i alt

Men kan vi gjøre gode gjerninger? Det kan og skal vi! Men sier ikke Luther at våre gode gjerninger er synd? Det gjør han, og han har rett, for ren og hellig i sin grunn blir aldri våre gjerninger. Men er det da ikke bedre å avslutte? Nei, vi skal gjøre noe annet: tro syndenes forlatelse og be om at forsoningsblodet må dekke oss og all vår gjerning.

All vår rettferdighet er som en tilsølet kledning. Det vi rører ved blir smittet av alle våre selviske tanker og motiver. Vi bærer fordervelsens avgrunn i oss også som Guds barn, Hvordan kan våre gjerninger da likevel være til behag for Gud? De er det ikke i seg selv. De er det ved Jesus Kristus.

Og der hvor Jesus er, der er det blod som renser også våre gode gjerninger fra all smuss som henger ved dem. Derfor er det ham som skal ha all ære, takk og pris – også den dag da Herren skal si til oss: *“Kom hit, dere som er velsignet av min Far! Arv det rike som er beredt for dere fra verdens grunnvoll ble lagt. For jeg var sulten, og dere gav meg mat, Jeg var tørst, og dere gav meg å drikke. Jeg var fremmed, og dere tok imot meg. Jeg var naken, og dere kledde meg. Jeg var syk, og dere så til meg. Jeg var i fengsel, og dere kom til meg”* Matt 25,34-36.

(Fra “Mellom liv og død” Dansk Luthers forlag 1998) □

Om livet og døden

AV BO HARALD GIERTZ

Fullkommen avhengig, Hans verk og Hans eiendom i hver fiber av mitt vesen – slik er jeg altså. Inet eier jeg av meg selv, ikke en celle, ikke et blodlegeme, ikke et sekund, ikke et åndedrett, ikke en impuls som ikke er Hans. Fullkommen avhengig, fullkommen Hans, like fra det øyeblikk da det liv ble tent som kan kalles mitt, inntil det øyeblikk da dette liv opphører å være mitt.

Jeg kan fornekte denne avhengighet – det forandrer ikke faktum. Jeg har muligheten til å trosse ham, å gå min egen vei – men bare så lenge Han lar meg gå den veien. Jeg kan gå omkring og spille uavhengig og selvstendig. Jeg kan stryke Gud ut av min bevissthet, jeg kan kalle meg frigjort og gudløs. Det er alt sammen en ynkelig komedie, for dag etter dag, sekund etter sekund lever jeg bare ved å bruke eller misbruke hans gaver. Levemannen som bevisst har gjort bordet til sin gud og byttet ut religionen med vinene og menyen, kunne ikke fordøye en eneste av sine fine komponerte middager som ikke Gud i faderlig langmodighet tok vare på hans kropp selv når han vegrer seg for å ta imot noe godt for sjelen. Seksualvillmannen som i opprør mot Gud søker livets mening i å leve ut driftene, må skritt for skritt og døgn for døgn låne de krefter av Gud som han sløser ut og misbraker. Selv spotteren som dypper sin penn i Antikrists gift for å sprute blekket ut over Kristusbildet kunne ikke føre sin hånd en millimeter over papiret om ikke Den altforbarmende i uendelig tålmod fortsatte å sløse ut over sitt barn, da trer den ubønnhørlige sannhet i Salmenes ord fram:

“Du byr mennesket vende tilbake til støv. Du sier: Vend tilbake, O menneskebarn... du skyller dem bort, de blir som en søvn.”

Da er vi fremme ved den skjebnetime som Predikeren taler om:

“... mennesket drar bort til sin evige bolig og de sørgende går allerede og venter på gaten... og støvet vender tilbake til jorden og blir som det var før og ånden vender tilbake til Gud, som ga den”

Da vender gaven tilbake. Det betrodde gods går tilbake til sin Herre. Med eller mot sin vilje er mennesket totalt avhengig, og denne avhengigheten er åpenbar, absolutt og evig.

La meg stanse et øyeblikk og grunde også over dette punkt. Jeg vet ikke mye om deg, min dødsstund, og likevel vet jeg at du er det eneste sikre punkt på mitt framtidsprogram. Og når du kommer, da kommer du endelig og definitivt, for du kommer som Allmaktens tjener, og jeg har ingen å appellere til. Jeg kan kalle døden min fiende og prøve å slite meg ut av hans favn, eller jeg kan rekke mine hender ut og si: Velkommen broder død! - min vergeløse avhengighet er like stor i begge tilfelle.

Jeg tenker på alle de dødsleier jeg har sittet ved. Det er underlig og meget rystende skuespill når Guds nyskapesprosess opphører, når Gud trekker sin hånd tilbake, og det som var et levende menneske blir en død kropp – slik som dette som nå er levende menneske: jeg selv, en gang skal bli en død kropp.

Det er frastøtende å gruble over døden. Men

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

en gang må jeg og bør jeg tenke inn i dette som er det eneste sikre punkt jeg stiler mot. Som et nøkternt og realistisk menneske må jeg gjøre det. Atså grunder jeg videre: Dette er altså mitt dødsleie. Her legger jeg og reiser meg aldri mer. Livet er enda ikke flytt ut, men jeg vet at stunden nærmer seg. Aldri mer skal jeg løfte disse armer til et produktivt arbeid, aldr mer skal min fot bære meg over gulvet dit jeg selv vil. Viljeløs, vergeløs, totalt avhengig føres jeg nå bort på dødens mektige mørke strøm. “Støvet vender tilbake til jorden og blir som det var før, og ånden vender tilbake til Gud som ga den” Nå glir jeg inn under Guds allmakts hånd, nå slokkes den frie viljes flamme. Gaven går tilbake, lånet skal betales.

Atter løfter jeg meg over nuet og prøver å tenke meg inn i min dødsstund. To ting skulle jeg da ønske at jeg kunne si, to ting som Mesteren sa på korset da Han gjorde seg rede til å vende tilbake til ham som han var utgått fra.

Det ene er dette: Det er fullbrakt. Ja, var det

bare fullbrakt da, Guds plan og mening med mitt liv!

Det annet er bønner: “*Far, i dine hender overgir jeg min ånd.*” Ja, kunne jeg bare gjøre det da, fullt av tillit og og glede, av takk og tro! Synke inn i Hans liv, falle i Hans hånd, gli over grensen, båret, gjennomstrømmet og omsluttet av hans skaperkjærlighet, den samme kjærlighet som en gang ga meg dette liv for at jeg i alle evigheter skulle være hans barn!

Så vil jeg allerede her og nå begynne den overgivelse som da skal fullyrdes og fullkommes. Gud tilhører jeg med hver fiber i min kropp. Derfor skal også mitt hjerte, min vilje, min forstand og mine tanker være hans. Fra ham er jeg utgått. Gjennom ham lever jeg i dag. Til ham vender jeg tilbake. Mitt liv er hans. Derfor skal han være mitt liv.

(Utdrag fra “Den store løgneren og den store sannheten”, Lunde Forlag 1995) □

Det herlige ved døden

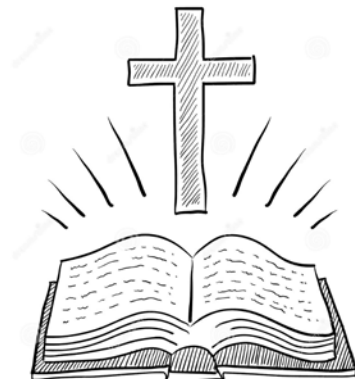
AV ERLING RUUD

Jesus sier til henne: “*Sa jeg deg ikke at hvis du tror, skal du se Guds herlighet?*” Joh 11,40

Det vi naturlig forbinder med døden er alt annet enn herlig. Døden kaster jo sin tunge mørke skygge over alt som heter menneskeliv. Stadig må vi følge noen til graven. Hver av oss bærer på sorg og savn etter noen kjære, flere og flere ettersom årene går. Så kjenner vi det naturlig nok slik Skriften sier om døden: den er vår siste fiende.

I dette dystre mørke skinner likevel et himmelsk overlys, og det er Jesu egne ord om å se Guds herlighet. For de ble sagt ved hans venns grav. Det er ved graven Jesus taler disse seiersordene om å se Guds

herlighet. Nå vet vi at Jesus har overvunnet døden og er en oppstanden Herre, og

derfor vet vi at når hans barn skal gå gjennom dødsskyggens dal, går den gode hyrde med hele veien. Og veien ender i oppstandelsen.

Det herlige ved døden for oss som tror, er at døden ikke har det siste ord. Døden er inngangen til det evige livs fullendelse. Så kan vi løfte blikket med håp. Vårt håp er knyttet til troen, men ikke til troen på oppstandelsen i og for seg, men til troen på Jesu død og oppstandelse for oss. Det er vår tro på at Jesu seier over døden er vår seier.

Å dø er å falle i den levende Guds hender, sa Luther. For den som tror er det herlig å falle i den levende Guds hender, for hele vår tro består jo i at vi har lagt vår svake hånd i hans allmektige, at vi har lagt både vår synd og vår frykt i den naglemerkte Frelsers kjærlige hender.

Som Guds barn skal vi ikke undre oss eller

engste oss over at vi kjenner en viss frykt for døden i den betydning: å være død. Vi har lov til å kjenne døden som en fiende, når Skriften selv kaller døden slik. Nei, det avgjørende ved vårt forhold til døden er om vi frykter oppstandelsen. Når oppstandelsen er vårt lyse fremtidshåp mens vi vandrer mellom graver mot vår grav, da ligger jo selve evigheten i håpets lysglans: Vi skal møte den oppstandne, se ham som han er og bli forvandlet til hans bilde. Herlige håp! □

Heftet: "Når han kommer"

Heftet "Når han kommer" ble utgitt i 1971 på norsk. Originalens tittel er: "Når han kommer". Det er den svenske teolog og bibeloversetter David Hedegård (1891–1971) som har skrevet det.

Det er kommet på norsk i serien Lundes småskrifter hvor Lunde og Co's Forlag har copyright.

Stiftelsen På Bibelens Grunn har nå fått tillatelse fra forlaget Lunde A/S til å trykke opp heftet på nytt.

I dette heftet tar David Hedegård for seg forskjellige og aktuelle tema angående utviklingen i naturliv, samfunnsliv og i kirken. Heftet er gratis, men Stiftelsen På Bibelens Grunn er takknemlig for gaver til sitt arbeid.

Heftet kan bestilles hos Bibelsk Tros kassetjeneste. Se kontaktinfo side 31.

Ved sending via post betales porto av mottaker!

Guds folk skal en gang bære den himmelskes bilde

AV CARL OLOF ROSENIUS

Slik vi har båret bildet av den jordiske, slik skal vi også bære bildet av den himmelske. 1Kor 15:49.

Her har vi nå et budskap hvor vi må be Gud om nåde til å få tro og åpne sinn.

Hør hva det står! *“Slik vi har båret bildet av den jordiske, slik skal vi også bære bildet av den himmelske”*. Tror du det?

At vi bærer den jordiskes (Adams) bilde, det kjenner vi i hele vårt legeme og alle våre sanser, langt mer enn det smaker oss. Men tror du like fast at vi en dag skal bære bildet av den himmelske, vi som er forenet med ham?

Tror du dette; at Adam og Kristus, like sikkert den ene som den andre, har vært stedfortredere som skulle prøves på hele menneskehetens vegne, men også stamfedre som vi skulle dannes etter? At de er liksom de to store modellene som våre to ulike tidsavsnitt skulle formes etter. I det ene tidsavsnittet, det jordiske livet; etter Adam, til *“bildet av den jordiske”*. Og i det andre tidsavsnittet, i evigheten; etter Kristus, til *“bildet av den himmelske”*.

Like sikkert som vi her i livet har båret den jordiskes bilde, med all den elendighet dette medfører, skal vi en gang bære bildet av den himmelske, med all den herlighet som hører med til det. Tror du dette?

Tror du at for alle som er i Kristus så skjer dette i sin tid, like så sikkert som naturens bestemte syklus; som dagen følger etter natten, eller det etter den kalde vinteren følger en herlig sommer? Å, er dette sant? Ja, lovet og priset være Herrens navn, det er sant!

Vi merker i hele vårt vesen hva det vil si å bære bildet av den jordiske. *“Adam fikk barn i sin egen lignelse, etter sitt bilde”*. Men her taler apostelen egentlig om legemene. I legemet bærer vi bildet av Adam i slike egenskaper som apostelen regner opp like foran (v.42-45). Vi

lever et liv i forgjengelighet, i vanære, i svakhet. Det er, kort sagt, det naturlige legemet, som må ernæres av jordiske næringsmidler fra plante- og dyreriket, og til slutt selv blir til jord.

Med til bildet av den jordiske hører også en masse lidelse, sorg, synd og nød, – alle slags problemer. Hele vår natur er liksom bare sammensatt av synd, som Gudsforakt, avguderi, selvsikkerhet, hardhet, egenkjærlighet, hovmod, hykleri, løgn, sinne, hat, misunnelse, mistenksomhet, uren lyst, gjerrighet, selvopptatthet og mer av samme slag. Jesus sier: *“Fra hjertet kommer onde tanker, mord, ekteskapsbrudd, hor, tyveri, falskt vitnesbyrd, bespottelser”*.

Dette er bildet av Adam, på syndens område. Men av dette følger så videre all mulig forbannelse og jammer på jorden: Et urolig hjerte, en syk samvittighet, sorg, ergrelser, bekymringer, utrygghet, redsler, mistanker, sykелighet, smerter, fattigdom, Satans glødende piler, – og til sist døden og forgjengeligheten.

Enten en vil eller ikke tvinges en til å gå liksom ikledd alle disse Adams etterlevninger. Vi går liksom gjennom et tett tornekratt, hvor vi stadig såres og blør.

Å, gi ikke opp, kjære Guds barn! Bli ikke utålmodig! Dette er bare et vanskelig veistykke. Det kommer snart en annen tid. Gud har så visst ikke skapt menneskene bare til lidelser. *“Slik vi har båret bildet av den jordiske, slik skal vi også bære bildet av den himmelske”*. Og *“bildet av den himmelske”* er på alle områder den totale motsetning til den jordiske.

Det som hører med til bildet av Kristus er først og fremst et «åndelig legeme», som er lik Kristi forklarede legeme. I stedet for vanære: En evig og himmelsk ære og herlighet. I stedet for skrøpелighet, svakhet, sykелighet: En evig helse, styrke og velvære. I stedet for sorg, frykt og utrygghet: En evig glede, salighet og trygghet,

et salig liv ved Guds høye hånd i evighet, en uendelig rekke av høye, himmelske opplevelser.

Og framfor alt annet: Istedenfor vår uendelige, plagsomme syndighet: En evig, urokkelig hellighet, kjærlighet og renhet. Slik at vi der skal kunne elske Gud så helt, fullkomment og brennende, og med en lykke som vi aldri her, i vår jordiske tilstand, vil kunne fatte.

Ja, den som en gang, f.eks. i den første forlovelsestiden med sin Frelser, har smakt noe av den kommende verdens kraft, smakt noe han aldri vil glemme av Herrens herlighet, vil nok kunne stemme i at bare dette han her erfarte hadde fortsatt i all evighet, så hadde vi alt nå hatt himmel og salighet.

I denne fullkomne kjærlighet til Gud, som er summen av Kristi bilde, er også den aller dypeste herlighet. Tenk så hva som følger av dette: På

alle områder være fri fra alt ondt. Kjenne seg fullkommen hellig og ren som en Guds engel. Få være fullkomment alt det som vi her tørstet og lengtet etter, men aldri var i stand til.

Og aldri mer behøve frykte for noe som er ondt og farlig. Men få ha en evig trygghet og fred i vår forklarede Frelsers nærhet. Og Guds lys over hans underbare hemmeligheter bare stiger og stiger for vårt øye i uendelighet.

Å, til et slikt liv er det den underlige skapningen; mennesket, egentlig ble skapt. Ja, det kunne vi da også tenke om Gud, når han skapte en slekt som skulle være lik hans bilde, – bildet av ham som er all frelses og salighets Gud. Som like lett kunne skape en uendelig salighet, som at han skapte det uendelige havets vannmasser.

(Fra "Husandaktsboken" 17. juli, Arven Forlag □

Vi har ikke mistet dem

AV FREDRIK WISLØFF

De som er døde i troen på Jesus Kristus nyter nå saligheten hjemme hos Gud. Det er en trøsterik tanke som bryter brodden av sorgen.

Men selv sitter vi tilbake ensomme og fattige. Det kjæreste vi hadde på jorden har vi mistet.

Nei, det er ikke riktig at vi har mistet våre kjære. Vi er blitt skilt fra dem for en stund, men vi har ikke mistet dem. (...)

Men de kjære som gikk hjem til Gud har vi ikke mistet. Det er i alle fall noe som ingen kan ta fra oss:

**Kjærligheten,
minnene,
håpet om gjensyn.**

Vi gir enda en gang ordet til Søren Kierke-gaard: "Fortvilelsen over døden beror på at man forveksler besiddelsen som ganske visst opphører, med kjærligheten som aldri skal høre opp."

Ingen er for alvor død så lenge det er noen som husker på dem. Vi har kontakt med de døde

så lenge de fortsetter å leve i vår kjærlighet. (...)

Nei, kjærligheten kan ingen ta fra oss. Heller ikke minnene.

En ung misjonær reiste til New-Guinea der han kort etter døde av en tropesykdom. Misjonærens far var utrøstelig. I lange tider satt han med ansiktet i hendene og klaget: "Jeg kan ikke glemme, jeg kan ikke glemme."

Da sa den unge enken:

"Svigerfar, jeg har også prøvet å glemme. Nå prøver jeg å huske."

Vi skal ikke glemme de døde. Det er en dårlig seier over sorgen. Minnet om dem og de mange små minner fra samlivet med dem, skal vi bevare som dyrebare klenodier.

På en kirkegård i Milano er det en grav-støtte som fremstiller en knelende kvinne som rekker armene ut på begge sider av et brennende bluss. Ansiktet og hendene taler om noe intenst og vaktomt. Ilden må for all del ikke slukne.

Den ilden hun vocket er minnets flamme.

For den som elsker er selv en liten ting av stor verdi når den gjemmer et minne om en som har gått bort. En bok, et bilde, en sang, et musikkstykke, et broderi, et smykke, – en bibel, kan være som en liten helligdom for den som gjennom disse ting minnes en kjær som er død. Og enda kjærere er minnene om alt det de har opplevd i fellesskap. Tunge stunder da de kjempet og gråt sammen, lykkelige timer da de fikk dele den største lykken.

Vern om minnets flamme.

Vern om de fotspor som den kjære lot etter seg. La ingen trække dem ned.

Johan Falkberget forteller om en fattig grubearbeider som døde fra en stor barneflokk. Barna elsket faren og sørget dypt. Alt som minnet om ham gjemte de omsorgsfullt. På stien som førte fra den lille stuen over til gruben. oppdaget de merker etter farens store støvler. Da gikk de inn i skogen, grov fram heller og la de flate stenene over farens fotspor for at ikke fremmede skulle slette dem ut.

Enda dyrbarere enn minnene er håpet om at vi en dag skal se våre kjære igjen.

Det kristne håp er et levende håp. Det er ikke et produkt av fromme fantasier, men en fast og usvikelig virkelighet som bygger på Jesu Kristi oppstandelse fra de døde.

Skal vi kjenne hverandre igjen i himmelen? Ja, vær ganske viss! Livet der oppe er ikke en

skyggetilværelse der vi går omkring som ukjente i den store skaren. Ved oppstandelsen skal vi få forklarede legemer. Hva et forklaret legeme er, vet vi lite om. Men vi vet at det er det samme legeme som vi hadde her på jorden som skal forklares. Da disiplene møtte Jesus etter oppstandelsen, kjente de ham igjen.

Jesus taler om at det er noen som skal ta imot oss i de evige boliger. (Luk 16,9.) Ved porten står de, – alle de kjære som har gått foran – og ønsker oss velkommen til vårt evige hjem. De kjære hendene rekkes ut imot oss, den kjente stemmen hører vi atter, det glade smilet lyser fra det kjære ansiktet. Alt tungt og trist er borte. Kjærligheten er lutret og helliget. I en salig fred og uforstyrret lykke skal vi enda en gang få tale sammen, øse ut alt som ligger oss på hjertet. Og så skal vi aldri skilles igjen.

Sammen skal vi stå for Guds trone og lovprise ham med et hjerte som strømmer over av takk. Dette er det kristne håp. Det skal bli en virkelighet for alle dem som lever med Gud. Når dette håp får lyse over sorgen, forvandles den til glad forventning.

Jordlivet er kort. Om ikke lenge er også våre dager talte. Og så er adskillelsen fra våre kjære forbi. I en uendelig lykke møter vi dem igjen.

(Fra boka “Når en av de kjære går bort” Luther Forlag A(S Oslo 1961, 12. opplag 1987)

Red.: noe av teksten er utelatt! □

Felleskristen erklæring om “kjønns- og seksualitetsmangfold”

Av Rundt 50 norske kirkesamfunn og kristne organisasjoner

Bibelen

■ Gud er universets skaper og opprettholder. Han har skapt mennesket til mann og kvinne.

■ Alle mennesker er skapt i Guds bilde. Alle

er høyt elsket av Ham, har samme iboende menneskeverd og er like verdifulle.

■ Ekteskapet er en skaperordning / naturrettsordning for én mann og én kvinne. Ekteskapet

er innstiftet av Gud, bekreftet av Kristus og apostlene og anerkjent i hele den kristne kirke gjennom alle århundrer. (Se bl.a. 1 Mosebok 1,26-28 og Matteusevangeliet 19,4-6.)

■ Ekteskapet mellom én mann og én kvinne er den bibelske rammen for seksuelle relasjoner og samliv. Andre varianter av seksuell atferd er former for “seksualitetsmangfold” som bryter med Bibelens skapelsesteologi og Jesu etiske undervisning – uansett graden av trofasthet eller varighet.

■ Ifølge Jesu liv og lære er ethvert menneske vår neste og vårt medmenneske. Uavhengig av hvor dyp uenigheten er om livssyn og virkelighetsforståelse, etikk og livsførsel, oppfordrer vi derfor alle til å møte hverandre med respekt og vennlighet.

Biologien

■ Det finnes kun to biologiske kjønn: hunkjønn og hankjønn. Menneskets kjønn blir bestemt ved unnfangelsen.

■ Det er størrelsen og funksjonen til kjønnscellene som først og fremst avgjør hvilket kjønn vi er. Kvinner produserer store kjønnsceller (eggceller), menn produserer små kjønnsceller (sædceller).

■ I tillegg til kjønnscellenes avgjørende betydning, er kvinnelige eller mannlige kjønnskromosomer (XX eller XY) innvevd i nesten alle kroppens flere tusen milliarder celler. Selv om det hvert år blir født en del norske barn med kromosom-avvik, og 10-15 barn blir født med uklare kjønnsorganer, så betyr ikke dette at det finnes mer enn to biologiske kjønn.

■ Ideen om subjektivt kjønn og selvvalgt “kjønnsidentitet” basert på følelser eller preferanser, bygger på ideologi og har ikke et biologisk eller naturvitenskapelig fundament.

■ Å undervise barn og unge om “gutter,

jenter og andre kjønn”, at det finnes et “indre kjønn”, at de kan være “født i feil kropp” og at kjønn er “flytende”, er dypt problematisk. Slik påvirkning kan føre til forvirring, utrygghet og destruktive livsvalg hos mange barn og unge.

■ Relasjonen mellom mor, far og barn er biologisk unik, gudvillet og grunnlaget for familie, slekt og samfunn.

Barnet

■ Barn er en gave fra Gud, ikke en rettighet for voksne.

■ Mennesker har sitt opphav i egg fra én kvinne og sæd fra én mann. Verken mor eller far, og deres slekter, er overflødige eller irrelevante i et barns liv.

■ Det er en menneskerett for barn, så langt det er mulig, “å kjenne sine foreldre og få omsorg fra dem” (FNs Barnekonvensjon, art. 7.1).

■ Hvis man bevisst og planlagt fratar barn retten til å kjenne sin biologiske mor eller far og deres slekt – f.eks. ved assistert befruktning eller surrogati – bryter dette med Guds skapervilje og barns rettigheter.

■ Uansett hvordan de er blitt unnfanget, er alle barn like verdifulle og like høyt elsket av Gud.

■ Barns rettigheter og barns beste må veie tyngre enn voksnes krav og ønsker – både i samfunn og i kirke.

Verdigrunnlag

■ Vi regner Bibelen som vår høyeste autoritet i spørsmål om tro, lære og liv. Som kristne kirkesamfunn, menigheter, organisasjoner og enkeltpersoner forplikter vi oss på de sannheter, verdier og overbevisninger som denne erklæringen formidler.

■ Vi ønsker å møte alle mennesker med respekt, saklighet og vennlighet – “tro mot

sannheten i kjærlighet” (Efeserbrevet 4,15). Men vi vil ikke inngå kompromisser om bibelske sannheter, selv om disse sannhetene skulle stride mot politiske føringer eller trender i samfunnet.

■ Vi tar avstand fra mobbing og utfrysning, manipulering og tvang, sjikane og hat, sabotasje og vold i alle sammenhenger.

■ Vi mener at mye av innholdet i moderne kjønnsideologi og i begrepet “kjønns- og seksualitetsmangfold” ikke bygger på medisinsk kunnskap og naturvitenskap. Det er heller ikke forenlig med vår kristne tro, tanke og virkelighetsforståelse.

■ Vi forsvarer et demokratisk, pluralistisk og livssynsåpent samfunn, der livssynsmangfoldet er preget av gjensidig respekt. For oss er ytringsfrihet, samvittighetsfrihet og trosfrihet sentrale og umistelige verdier.

■ Vi mener at offentlige myndigheter og organer misbruker sitt mandat og sin makt hvis de prøver å presse norske borgere og organisasjoner til å tilpasse seg “skeiv teori” angående kjønn, seksualitet og ekteskap. En slik aktivisme fra

myndighetene strider mot religionsfriheten og samvittighetsfriheten – og mot foreldreretten.

■ Vi som står bak denne erklæringen, gir vår tilslutning til det felleskristne dokumentet “Ekteskaps erklæring”, utgitt av 36 norske kirkesamfunn og organisasjoner i 2016. Vi står også sammen med flere hundre millioner kristne i nesten alle kirkesamfunn over hele verden.

Rundt 50 norske kirkesamfunn og kristne organisasjoner står sammen som medutgivere av denne erklæringen, publisert høsten 2024. Se oversikt over medutgiverne her.

Alle medutgivere av denne erklæringen støtter intensjonen og budskapet i dokumentet, men de står fritt til å reservere seg mot enkeltformuleringer i teksten.

Felleskristen.no blir driftet av en redaksjonskomité som står ansvarlig for alt innhold på nettstedet. Medutgiverne av erklæringen kan komme med innspill og forslag, men de har ikke noe ansvar for innholdet på nettstedet. Les mer om nettstedet og redaksjonskomiteen her.

Vi oppfordrer alle som støtter denne erklæringen, til å spre den aktivt i sine miljøer. □

Bibelsamling på Audnastrand 2025

Velkommen til bibelsamling på Audnastrand leirsted
23.07. - 27.07.2025!

Talere: Jan Bygstad og Finn-Widar Knutzen
Program kommer i Bibelsk Tro nr. 2/2025

Info/påmelding:
e-mail: btpost@bibelsk-tro.no
eller Jarle Goa, mobil: 48008507

Heftet "Når han kommer" og "Kristus – vår rettferdighet"

"Kristus – vår rettferdighet" er utdrag av Carl Olof Rosenius husandaktbok tilegnet unge mennesker. De unge i dag trenger å høre Bibelens klare tale om Jesu Kristi forsoning, rettferdiggjørelse av tro og om helliggjørelsen.

"Kristus - vårt liv" av Carl Olof Rosenius er også utdrag av Rosenius husandaktsbok tilegnet unge mennesker. Den ble sist trykt i 1980 og er nå utsolgt fra forlaget.

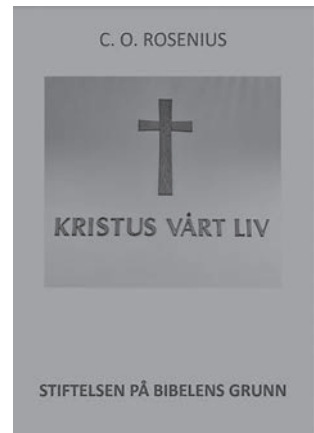
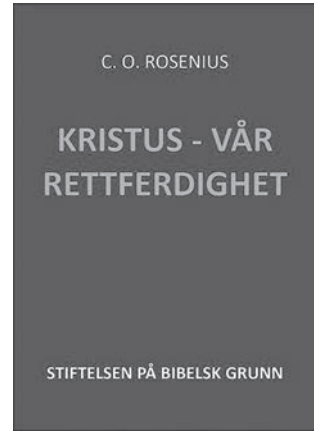
Det er kommet på norsk i serien Lundes småskrifter hvor Lunde og Co's Forlag har copyright.

Stiftelsen På Bibelens Grunn har nå fått tillatelse fra forlagshuset Lunde A/S til å trykke opp disse tre heftene på nytt.

Heftene er gratis, men Stiftelsen På Bibelens Grunn er takknemlig for gaver til sitt arbeid.

Heftet kan bestilles hos Bibelsk Tros kassetjeneste. Se kontaktinfo side 31.

Ved sending via post, betales porto av mottaker!

Bibelsk Tros kassetjeneste

Det ligger nå 3000 taler av blant andre Øivind Andersen, Carl Fr. Wisløff med mange flere av de gamle gode forkynnerne for gratis nedlasting.

Også alle møtene på Skjæveland Misjonshus blir tatt opp og ligger der. De ligger under "Nye taler" og "Talearkiv."

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Bo Harald Giertz, (1905-1998)

Svensk forfatter og biskop

Carl Olof Rosenius (1816-1868)

Svensk vekkelsesforkynner og redaktør av "Pietisten".

Dag Risdal 1934-2007

Cand. real. Studiesekretær i Indremisjonsselskapet. Bibelskolelærer på Fjellhaug 1969-76. Forkynner i NLM fra 1989 til han ble pensjonist.

Erik Høiby (1937-2019)

Forkynner i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap 1959-66. Kretssekretær i Skiens krets av Den Norske Santalmisjon 1968-89. Fra 1989 til 1997 bibellærer i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap. Fast medarbeider i Bibelsk Tro i flere år.

Erling Ruud (1908-1982)

Sokneprest og forfatter

Fredrik Wisløff 1904-1986

Cand. theol, 1928. Lærer, prest, reise-predikant og forfatter.

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966-70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003.

Kristian Fagerli

Født 1958 i Trondheim. Fjellhaug misjonsskole 1979-1983. 11 år som misjonær i Tanzania fra 1985-2001. Reiser nå som forkynner for Misjon Sarepta i Norge.

Odd Sverre Hove

Født 1947 i Ålesund. Cand theol ved Menighetsfakultetet 1971, feltprest 1972-73, journalist i Vårt Land 1973-74, daglig leder Folkeaksjonen mot Selvbestemt Abort 1974, sokneprest i Hyllestad 1974-1977, sokneprest i Lavik og prost i ytre Sogn 1977-85, generalsekretær i Den indre Sjømannsmisjon 1985-1989, redaksjonssjef i Dagen 1989-1999, sjefredaktør i Dagen 1999-2010. Fra 2011: skribent, vikarprest

og fritidsforkynner i Nordhordland Indremisjon.

Olaf Gjone (1934 - 2012)

Bonde og predikant i NLM.

Nils Dybdal-Holthe

Født 1934 i Vikedal. Eksamen i pedagogikk og mellomfag i kristendom ved Lund universitet i Sverige. Volda lærerskole (1968). Spesialpedagogikk grunnfag (1971). Har vært lærer og forkynner i flere år. Generalsekretær i Muhammedanermisjonen 1986-1993. Nå frivillig forkynner.

Peter Olsen

Født 1963 i Danmark. Cand. theol. Ph.D. Ansatt i 50 % stilling som førsteamanuensis i systematisk teologi ved Dansk Bibel-Institut i København og ved Fjellhaug Internasjonale Høgskole i Oslo. Og 50 % stilling med bibelundervisning i LM, Danmark. Har skrevet teologiske artikler i tidsskrift og bøker.

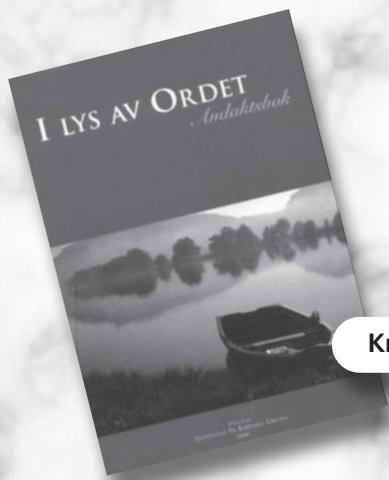
M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	02. feb		Steinar Handeland
Onsdag	05. feb	19.30	Bibelgruppe
Søndag	09. feb		John Peder Samdal
Søndag	16. feb		Dagfinn Natland
Søndag	23. feb		Alfred Salte
Søndag	02. mar		Endre Østerhus. Nattverd
Onsdag	05. mar	19.30	Bibelgruppe
Søndag	09. mar		Oddvar Dahl

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

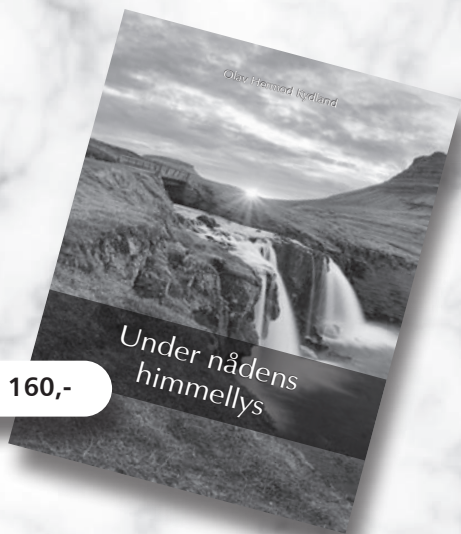
I lys av Ordet

Andaktsbok
Flere forfattere

Kr 100,-

Under nådens himmellys

Bok av Olav Hermod Kydland.

Kr 160,-

Jesu kjærlighet

CD med sang av ungdomskoret Gledesbud fra Namsos. Utgitt på Basunen forlag.

Kr 200,-

Porto kommer i tillegg til de ulike priser på bøker og CD-er!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstocka@frisurf.no

Bankgironummer: 3290.07.77786

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Du Bjørg! – Eg ser deg...

Mel.: Eg ville gjerne eiga ei tru så sterk og stor.

Eg ser deg i Guds himmel i frelseskjolen din,
og i den store vrimmel du er så rein og fin.
Du såg du var ein syndar i tankar og i ord,
men du fekk tru på nåden som står i Herrens ord.

Nå ser eg deg i skaren, du syng av hjartans lyst,
om frelse av Guds nåde ved himmelrikets kyst.
Du er så glad og yndig og strålar med din krans,
og alle takkar Jesus for frelsesverket hans.

Eg ser deg der du ropar til meg og alle her:
– Kom, kom i denne time, du ropar og du ber.
Her er så mange frelste, men ennå er det rom,
og heile frelsesskaren nå ropar samstemt: – Kom!

Eg ser deg gjennom tårer og seier stilt i tru:
– Eg kjem når Herren vinkar og kallar meg til Gud.
Ein himmelnøkkel fekk eg av Jesus her på jord:
Det er av berre nåde eg kjem til himlens bord.

Eg stod ein dag ved grava, din siste plass på jord.
Men du har reist frå verda og syng i himlens kor.
Du hadde tunge stunder og undrast på din veg.
Nå har du vunne siger og funne evig fred.

På grava står det skrive eit enkelt: Takk for alt!
For alt me fekk i livet der du var lys og salt.
Ha takk for møtestunder i alle desse år,
i teneste for Jesus, ja, det var våre kår.

Av Nils Dybdal-Holthe

(Bjørg, kona mi, døydde 25. sept. 2018)